

Sygn. akt II PK 48/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko Pierwszemu Urzędowi Skarbowemu w O.
o przywrócenie do pracy, unieważnienie oświadczenia woli, wynagrodzenie,
sprostowanie świadectwa pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 lipca 2014 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w O.
z dnia 29 sierpnia 2013 r., sygn. akt V Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 sierpnia 2013 r. Sąd Okręgowy w O. w sprawie z powództwa M.S. przeciwko Pierwszemu Urzędowi Skarbowemu w O. o przywrócenie do pracy, unieważnienie oświadczenia woli, wynagrodzenie, sprostowanie świadectwa pracy, na skutek apelacji powoda odrzucił apelację w zakresie objętym pismem procesowym z 24 czerwca 2013 r. i oddalił apelację w pozostałej części.

Powyższy wyrok powód zaskarżył skargą kasacyjną w części w zakresie pkt II. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód podniósł, że w sprawie występuje oczywista zasadność skargi. Zdaniem skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 217 § 1 i 2 k.p.c., art. 227 k.p.c. oraz art. 391 § 1 k.p.c.,

art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. Wskazał, że w apelacji ponowił wniosek dowodowy dotyczący informacji o liczbie wprowadzanych przez siebie dokumentów, oddalony przez Sąd pierwszej instancji. W tej sytuacji Sąd odwoławczy powinien odnieść się do tego zarzutu apelacji i wniosek ten dopuścić. W wyniku pominięcia tego dowodu nie dokonano zdaniem powoda istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy ustaleń, w tym ustalenia, czy powód ponosi winę w niezaewidencjonowaniu pism wpływających do urzędu. Powyższe ustalenie jest istotne ze względu na podniesiony zarzut naruszenia art. 87 k.c., ponieważ istotne jest ustalenie, czy strona pozwana miała prawo obiektywnie grozić rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia. W ocenie skarżącego Sąd drugiej instancji pominął tą istotną okoliczność prawną przyjmując, że nikt powodowi nie groził rozwiązaniem umowy o pracę, w sytuacji gdy powód odebrał zachowanie strony pozwanej jako groźbę zwolnienia z pracy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji. Artykuł 398⁴ k.p.c. określa wymogi formalne, jakim powinna odpowiadać skarga kasacyjna. Skarga kasacyjna powinna, poza spełnieniem wymagań przewidzianych dla pisma procesowego, zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części, przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie oraz wniosek o uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany (art. 398⁴ § 1 k.p.c.).

Istotą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia jest wykazanie przez skarżącego okoliczności, które podlegają rozważeniu przez Sąd Najwyższy podczas tzw. przedsądu, czyli wstępnego badania sprawy, mającego na celu stwierdzenie występowania jednej z przesłanek skargi, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Przesłankami tymi są: 1) występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, 2) potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) nieważność postępowania lub 4) oczywista zasadność

skargi. Podstawowym celem instytucji przedsądu jest bowiem rozważenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147). Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, LEX nr 560541). Nawet w wypadku uwzględnienia uzasadnienia podstaw skargi nie można uznać, że jest ona oczywiście uzasadniona w zaprezentowanym rozumieniu. Istotne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu. Wysiłek autora skargi powinien koncentrować się na wykazaniu kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Podnoszone przez skarżącego argumenty są polemiką z wyrokiem Sądu i tych kwestii dotyczą jego wątpliwości oraz wskazywane zarzuty. Skarga kasacyjna służy kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia

(postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 46/11, LEX nr 1124097).

Z dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych nie wynika, że celem działania strony pozwanej w trakcie rozmowy z powodem w dniu 27 lutego 2012 r. było zmuszenie powoda do złożenia oświadczenia, w którym wyrazi on wolę rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron. W szczególności z ustaleń faktycznych nie wynika, aby strona pozwana wskazywała, że ma zamiar rozwiązania stosunku pracy z powodem za wypowiedzeniem z uwagi na niewprowadzenie do systemu pism z okresu trzech miesięcy. W tych okolicznościach wniosek dowodowy zmierzający do ustalenia, czy strona pozwana miała prawo grozić powodowi rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia, nie dotyczy kwestii mającej istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zastosowanie art. 87 k.c. w związku z art. 300 k.p. możliwe byłoby wtedy, gdyby z ustaleń faktycznych przyjętych w zaskarżonym wyroku wynikało, że celem strony pozwanej było wymuszenie na powodzie określonego oświadczenia woli. Podejmowanie decyzji w warunkach presji nie oznacza jeszcze, że presja ta była równoznaczna z celem strony pozwanej polegającym na dążeniu do wymuszenia zgody na rozwiązanie umowy o pracę na mocy porozumienia stron (wyrok Sądu Najwyższego z 22 stycznia 2004 r., I PK 199/03, OSNP 2004 nr 2, poz. 384).

Sąd Najwyższy nie widzi zatem sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ani oczywiście błędnej, widocznej na pierwszy rzut oka wykładni lub widocznego w taki sposób niewłaściwego zastosowania prawa, a tylko w takiej sytuacji wskazana przesłanka uzasadnia przyjęcie skargi. Innych przesłanek skarżący nie podaje.

Sąd Najwyższy z przytoczonych względów orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.